

Carry

Slee

Juf Braaksel

en de
verschrikkelijke
klopgeest

met illustraties van
Iris Boter

1

Lucas heeft bijna niet kunnen slapen. Dat komt door het griezelige telefoontje van Braaksel gisteravond. Haar zoetsappige valse stem bonkte maar in zijn hoofd. *Vanaf morgen is het afgelopen met je mooie leventje. En niet alleen met jouw mooie leven, maar met alle mooie levens van die verwende rotkinderen in dit land...*

Nooit eerder was er zo'n groot feest in het land als gister. Er werd gedanst, gezongen, gelachen en gedronken. En dat ging tot midden in de nacht door. Iedereen was blij, want wat de inwoners van de stad hadden gehoopt, is gebeurd. Juf Braaksel heeft de verkiezingen gewonnen. Zij wordt de nieuwe baas van het land.

Gapend staan de ouders vandaag op het schoolplein. Moe van het feesten, maar vooral blij.

Hoofdschuddend kijken ze naar hun kinderen. 'Wat kijken jullie nou sip, jullie moeten blij zijn! Juf Brakel wordt onze nieuwe minister-president. Dit is een geweldig cadeau,' zegt een vader tegen zijn kind.

'Ja hoor,' zegt Lotte, die het hoort, 'geloven jullie dat maar.'

Thijs, Milou en Lucas knikken ook. Ze zijn kwaad op

hun ouders omdat ze zo dom zijn geweest om op Braaksel te stemmen. Ze hebben ze nog zo gewaarschuwd, maar hun ouders geloofden hen niet.

‘Het komt vast door haar sluwe, gluiperige lachje,’ zegt Lucas. ‘Ze is gewoon de engste rat die er bestaat.’

Daar zijn de anderen het helemaal mee eens. ‘Onze vaders en moeders zullen er spijt van krijgen. Nu doet ze nog poeslief, maar als ze over een tijdje door de koning wordt beëdigd dan zullen ze haar ware aard zien,’ zegt Milou. ‘En die twee heksen... Hebben jullie het al gehoord? Greta Granaat en Alie Cyaankali worden haar ministers.’ De kinderen kunnen het allemaal nog steeds niet geloven.

‘We moeten tegenhouden dat Braaksel beëdigd wordt,’ zegt Lucas dan ineens.

Thijs zucht. ‘We hebben alles geprobeerd, maar het heeft niets geholpen.’

‘Lucas heeft gelijk,’ zegt Lotte, ‘we moeten niet opgeven. Het kan nog. We kunnen er nog voor zorgen dat het niet doorgaat.’

‘Dat kan alleen als we haar vergiftigen,’ zegt Thijs.

‘En dat gaan we dus niet doen,’ zegt Lotte. ‘Dan zijn we net zo erg als Braaksel zelf. Maar we moeten een plan bedenken.’

Ze zijn het alle drie met Lucas eens: er is nog een kans. In plaats van Braaksel staat de conciërge die ochtend in de deuropening. ‘Iedereen naar de aula!’ roept Van Dongen.

Met tegenzin lopen de leerlingen door de gang. Mopperend gaan ze de aula in. Op het podium staat Braaksel in haar mooiste jurk. Om haar heen staat een cameraploeg.

Juf Evi gebaart dat de kinderen moeten gaan zitten.

‘Piet, beste Piet, mijn trouwe conciërge, mijn steun en toeverlaat, op wie ik dag en nacht kan rekenen,’ begint Braaksel met slijmerige stem als iedereen binnen is. ‘Zou jij zo vriendelijk willen zijn om de deur te sluiten?’

De monden van de leerlingen vallen open. Wat een creep is ze toch. Ze doet nooit aardig tegen hun conciërge. Ze beveelt hem alleen maar en als hij niet snel reageert, scheldt ze hem uit voor sukkel of ezel, kluns of uilskuiken.

Zodra de deur dicht is, richt de cameraman zijn camera op Braaksel. Een interviewer gaat bij haar staan. ‘Mevrouw Brakel, namens Stads TV wil ik u nogmaals van harte feliciteren met de geweldige uitslag van de verkiezingen. U heeft niet zomaar gewonnen, 83% van het hele land heeft op u gestemd. Dat is een unicum. U schrijft hiermee geschiedenis. Maar ik denk dat er nog meer geschiedenis geschreven zal worden, want u heeft grootse plannen met dit land, vooral voor de jeugd.’

‘Dat is zeker waar,’ fluistert Lotte, ‘maar wel heel gemene.’

De man houdt de microfoon voor Braaksel. ‘Dat heb ik inderdaad,’ zegt ze. ‘U weet: ik heb een groot hart voor

kinderen. Ik vraag dan ook aan alle scholen van deze stad om door ieder kind een mooie tekening te laten maken met daaronder een wens en deze vandaag nog bij mij te bezorgen. Lieve kinderen, maak bekend wat je het liefste wil, wees niet bescheiden. Ik zal ervoor zorgen dat er zo veel mogelijk wensen uitkomen.'

Ze zwaait en blaast een kushand naar de camera.

Kwaad loopt groep zeven de klas in. Nu wil Braaksel ineens hun wens weten. Dit moet weer een of andere list zijn. Ze vertrouwen het voor geen meter.

'Ik denk dat ze het niet eens leest,' zegt Lucas als juf Evi op elke tafel een blaadje legt. 'Het is allemaal schijn.'

'Lucas, ik begrijp jouw reactie, en die van de anderen, volkomen,' verzucht juf Evi. 'Ik heb er zelf ook geen goed gevoel over. Wat is wijsheid?' zegt ze hardop. Ze denkt na en dan zegt ze: 'Laten we toch maar doen wat er wordt gevraagd, anders krijgen we problemen.'

'Dan ontslaat ze u weer, juf,' zegt Daan. 'Dat is al een keer gebeurd. En dat willen we écht niet nog een keer.'

'Nee!' roepen de kinderen in koor. Ze vonden het afschuwelijk toen Braaksel juf Evi wegstuurde. Ze zijn veel te blij dat juf Evi weer terug is.

Ze gaan meteen aan het werk. Je kunt wel zien dat ze het voor juf Evi doen, want de tekeningen worden prachtig. En iedereen heeft wel een wens.

Als ze klaar zijn, worden Daan en Bram aangewezen om de tekeningen naar de kamer van Braaksel te brengen.

Groep zeven is niet de enige die meteen aan het werk is gegaan.

'Moet je nou zien!' roept Milou na de rekenles en ze

wijst naar buiten. De kinderen springen op en kijken uit het raam. Conciërges van andere scholen duwen fietsen met karretjes vol tekeningen erachter door het hek. Moeders met bakfietsen rijden het plein op. Piet van Dongen rent met dozen vol tekeningen heen en weer.

Het is zo druk op het plein dat ze niet eens naar buiten kunnen als de zoemer gaat.

‘We blijven nog maar even in de klas,’ zegt juf Evi, ‘anders worden jullie nog onder de voet gelopen. Ik haal snel een kopje koffie uit de lerarenkamer, ik ben zo terug.’

‘Wat moet Braaksel met al die wensen?’ zegt Lucas als juf Evi weg is.

‘Niks,’ zegt Daan. ‘Dat doet ze alleen om de mensen die op haar hebben gestemd voor de gek te houden. Er komt nooit één wens uit, wedden?’

Zoë draait zich om naar Daan. ‘Ik weet wel wat jij hebt gewenst,’ zegt ze. ‘Dat je het hele jaar naast mij mag zitten.’

‘Hoe weet je dat zo goed?’ zegt Daan.

Zoë steekt haar tong uit naar Daan.

‘Weet je wat hij echt heeft gewenst?’ Bram kijkt naar Daan.

‘Dat Braaksel van deze aardbol verdwijnt,’ zegt Daan lachend. ‘Met allemaal regenbogen eromheen getekend.’

‘Echt?’ roept iemand. ‘Dat je dat durft!’

‘Dachten jullie nou echt dat ze al die wensen bekijkt?’ zegt Daan. ‘Welnee. Die wensen gaan allemaal in de open haard.’

‘Wij weten wat ze echt van plan is,’ zegt Lotte zachtjes zodra iedereen weer aan het werk is. Lotte heeft laatst valse plannen in Braaksels schuur gevonden. Plannen om kinderen verdrietig te maken.

‘Ik vind het zo erg dat ze de baas van het land wordt,’
fluistert Milou.

‘Ik denk dat we iets moeten bedenken waardoor ze het
zelf niet meer wil,’ zegt Lucas.

‘Wat bedoel je met “waardoor ze het zelf niet meer
wil”?’ vraagt Lotte.

Lucas wil het uitleggen, maar dan komt juf Evi binnen.
Hij wil niet dat ze het hoort.

‘Luister...’ Juf Evi zet haar koffie neer. ‘Piet heeft hulp
nodig. Er komen zoveel tekeningen binnen. Hij kan het
niet aan in zijn eentje. Lotte en Thijs, willen jullie hem
helpen?’

Lotte en Thijs staan al bij de deur. Snel lopen ze naar
buiten.

‘Fijn,’ zegt Piet van Dongen als hij ze ziet. ‘Willen jullie
deze dozen vol tekeningen aanpakken en naar juf Brakels
kamer brengen?’

Ze pakken de dozen aan. Lotte kijkt naar een tekening
die bovenop ligt. ‘Kijk, dit is een mooie.’ Dan leest ze
hardop de wens die eronder staat. ‘Mijn wens is alleen
's morgens school, alle middagen vrij.’

‘Dat zou chill zijn,’ zegt Thijs, ‘maar dat gaat never
nooit gebeuren.’

2

‘Oké,’ zegt Lucas na school. ‘Hier komt mijn plan, we moeten Braaksel bang maken.’

‘Bang maken?’ vraagt Thijs. Ze kijken Lucas alle drie verbaasd aan. ‘Wat heeft dat voor zin?’

‘Ik bedoel dat we moeten zorgen dat ze geen premier meer durft te worden,’ zegt Lucas.

‘Nou, dan mogen we wel iets heel goeds bedenken,’ zegt Lotte. ‘Voordat Braaksel die plek opgeeft...’

‘Haar weggagen, bedoel je dat?’ vraagt Milou.

‘Zoiets,’ zegt Lucas, ‘maar ik weet het nog niet precies. Ik moet erover nadenken hoe we het voor elkaar krijgen. En jullie ook. Laten we morgen in het laboratorium afspreken, dan komen we vast op een goed idee.’

‘Denk jij dat het ons gaat lukken?’ vraagt Lotte als ze met Thijs naar haar huis fietst.

‘Ik denk dat het heel moeilijk wordt,’ zegt Thijs. ‘Waar is Braaksel bang voor? Hoe moeten we dat weten... Maar we gaan heel erg ons best doen om een plan te bedenken.’

Ze stoppen bij Lottes huis, zetten hun fietsen neer en gaan naar binnen.

Max springt blaffend tegen hen op.